

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญสงปัญหา

เป็นที่ยอมรับกันว่าในบรรดาภาษาต่าง ๆ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลของโลก เป็นภาษากลางสำหรับใช้ติดต่อกันระหว่างนานาชาติและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ความก้าวหน้าเกี่ยวกับวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ ๆ (รัชปีกร ลุทธิจิตต์ 2524 : 1) ดังนั้นว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะช่วยสร้างความเจริญก้าวหน้าให้กับคณะและสังคมได้ กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงได้กำหนดให้เป็นวิชาบังคับในหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาในสมัยหนึ่ง และกำหนดให้เป็นวิชาเลือกในหลักสูตรปัจจุบัน (2521 และ 2524)

เท่าที่นำมาพบว่าการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษไม่บรรลุผลสำเร็จ (ขามิละ อารีสมาน 2519 : 2) ดังนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักการศึกษาที่เกี่ยวข้องและครูสอนวิชาภาษาอังกฤษที่จะต้องพยายามหาวิธีสอน อุปกรณ์การสอน และเทคนิคต่าง ๆ ที่จะนำมาช่วยเสริมสร้างให้การเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษ สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

✓ วิธีการวัดผลในโรงเรียนที่นิยมมากที่สุดคือการทดสอบ (อนันต์ ศิริโสภา 2515 : 2) แบบสอบที่ดีและใช้อย่างได้ผลสามารถใช้เป็นแรงจูงใจที่จะสร้างนิสัยในการเรียนที่ดี แก้อคติผิดพลาดให้ถูกต้องและเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ได้ (Thorndike 1961 : 27-28) อนันต์ ศิริโสภา (2525 : 53) ได้ให้ความเห็นว่า การสอบเป็นระยะ ๆ ระหว่างการสอนในวิชาหนึ่ง ๆ ย่อมทำให้นักเรียนทราบความต้องการและจุดประสงค์ของการสอนในวิชานั้นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นการจูงใจให้นักเรียนตั้งใจเข้ามามีส่วนร่วมในการเรียนของตนเองในระยะสั้นให้สอดคล้องกับการสอบแต่ละครั้ง และเป็นภาระจูงใจให้นักเรียนคิดหาวิธีหรือปรับปรุงการเรียนของตนเองให้บรรลุเป้าหมายตามที่ตนตั้งไว้ อย่างไรก็ตามการปรับปรุงวิธีการเรียนของนักเรียนจะให้ผลดีนั้นย่อมขึ้นอยู่กับวิธีการสอบแต่ละครั้งนั้นสามารถสะท้อนถึงจุดประสงค์ของการสอนได้ถูกต้องดีเพียงไร และในปัจจุบันเราเน้นการวัดผลแบบสอบย่อย (formative test) เพราะการสอบไปสอบไปนั้นจะช่วยพัฒนาและปรับปรุงการ

เรียนของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของลูทิน เนียมพลับ (2518 : 51) ซึ่งพบว่านักเรียน
ที่ได้รับการล่อปล่อยหลายครั้งมีสัมฤทธิ์ผลการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการล่อปล่อยเพียงครั้งเดียว
นอกจากนี้จากงานวิจัยของสมบุรณี สนิถาวร (2521 : 43) พบว่าการล่อปล่อยทำให้นักเรียนมีความ
คงสภาพในการเรียนรู้อีกกว่าวิธีสอนที่ให้นักเรียนฝึกทักษะด้วยการทำแบบฝึกหัด หรือการสอนสิ่งที่บกพร่อง

ปัญหาที่ว่า การเลือกชนิดของแบบล่อปล่อยจะมีส่วนทำให้ผลการเรียนรู้ออกมาต่างกัน
หรือไม่นั้น คังกร เส็กสุขศรี (2525 : 44-45) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลการล่อปล่อยด้วย
แบบล่อปล่อยน้อยและประนีประนอมชนิดถูกผิดที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ผลการทดลองปรากฏว่า
แบบล่อปล่อยน้อยทำให้นักเรียนโดยส่วนรวมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าแบบล่อปล่อยประนี และจาก
การศึกษาของเสรี ชัดรัมย์ (2524 : 4-6) ได้ทำการศึกษาผลของประเภทแบบล่อปล่อยที่ต่างกันต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนที่ใช้แบบล่อปล่อยแบบคำตอบสั้น
มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่ใช้แบบล่อปล่อยแบบเลือกตอบ

อันเนื่องมาจากแบบล่อปล่อยชนิดเลือกตอบ (multiple choice) มีข้อดีคือวัดได้ครอบคลุม
เนื้อหา การตรวจให้คะแนนยุติธรรม ประหยัดเวลาและแรงงานในการตรวจ และวิเคราะห์คุณภาพของ
แบบล่อตอบได้ (สำราญ มีแจ้ง 2524 : 3) ส่วนมากจึงมักใช้แบบล่อชนิดนี้ในการสอบ แต่แบบล่อชนิดนี้
มีข้อเสีย คือ เป็นการล่อส่งเสริมให้เด็กเดาคำตอบ (Ahman 1965 : 38) จึงได้มีผู้คิดวิธีแก้การเดา
แบบต่าง ๆ ขึ้นมา เช่น การใช้สูตรแก้การเดา การเพิ่มคะแนนให้กับข้อที่ไม่ตอบ การบอกความมั่นใจ เป็นต้น

การแก้การเดาโดยการใช้สูตรแก้การเดาเป็นวิธีที่ เฟรดเดอริก ซี เดวิส (Davis 1966 : 79)
เสนอขึ้นมาซึ่งสูตรนี้มีข้อตกลงเบื้องต้นว่า คำตอบผิดทุกข้อถือว่าเป็นผลเนื่องมาจากการเดา ฉะนั้นการใช้
สูตรแก้การเดาจึงไม่เป็นการยุติธรรมสำหรับนักเรียนที่มีความรู้อยู่บ้าง แต่บังเอิญตอบข้อนั้นผิด นักเรียน
ก็จะถูกหักคะแนนเท่ากับนักเรียนที่ไม่มีความรู้เลยและตอบข้อนั้นผิด นอกจากนี้จะมีการหักคะแนนแก้การ
เดาแล้ว โรเบิร์ต แอล ฮีเบล (Hible 1965 : 224) ได้เสนอสูตรการให้คะแนนเพื่อแก้การเดา
ขึ้นใหม่แทนที่จะหักคะแนนข้อที่ตอบผิดกลับเพิ่มคะแนนให้กับข้อที่ไม่ตอบโดยถือว่า ข้อที่วันไว้นั้นเป็นข้อ
ที่ผู้ตอบไม่รู้ หรือยังทำไม่ทันแต่ถ้าเขาจะตอบโดยการเดาก็มีโอกาที่จะตอบถูกหนึ่งในจำนวนตัวเลือก
ของข้อนั้น ซึ่งวิธีนี้ก็เช่นกันที่ไม่สามารถจะบอกได้ว่าการที่นักเรียนเว้นข้ามข้อนั้นไปเพราะไม่มีความรู้
หรืออาจรู้แต่ไม่ทราบคำตอบที่แท้จริง คือ รู้แต่ตัวที่ผิดบางตัว แต่ไม่รู้ตัวที่ถูกแน่นอน ซึ่งการที่จะเพิ่ม
คะแนนให้เท่ากันหมด จึงไม่เป็นการยุติธรรมเช่นกัน ดังนั้นการแก้การเดา ทั้งสองวิธีนี้ไม่ควรจะนำ

มาใช้ สิ่งควรหลีกเลี่ยง และพยายามแก้ไขเรื่องนี้ด้วยวิธีอื่น

✓นอกจากนี้ยังมีวิธีการแก้การเดาของนักเรียนได้อีกวิธีหนึ่ง ซึ่งนอกจากจะแก้การเดาได้แล้ว ยังสามารถวัดส่วนของความรู้ (partial knowledge) ที่แท้จริงของนักเรียนในการตอบได้อีกด้วย นั่นคือ การกำหนดให้มีวิธีการตอบที่แตกต่างไปจากวิธีตอบแบบธรรมดา (convention) . ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน กล่าวคือ นอกจากนักเรียนจะต้องเลือกตัวเลือกที่คิดว่าเป็นคำตอบที่ถูกต้องแล้วนักเรียนยังต้องตัดสินใจอีกว่า ตัวเลือกที่เป็นคำตอบถูกนั้น นักเรียนมีระดับความมั่นใจในการตอบ (confidence weight scoring) มากน้อยเพียงใด กระดาษคำตอบนอกจากจะมีคำตอบให้ตอบแต่ละตัวเลือกแล้วก็ต้องเพิ่มช่องให้ผู้ตอบบอกความมั่นใจในการตอบด้วย การตรวจให้คะแนนต้องนำน้ำหนักความมั่นใจมาเกี่ยวข้องด้วย เช่น ให้คะแนนเป็น 5, 4, 3, 2 และ 1 เมื่อตอบถูกและบอกว่ามีใจมากที่สุด มั่นใจมาก ค่อนข้างมั่นใจ ไม่ค่อยมั่นใจ และไม่มั่นใจเลย ตามลำดับ ถ้านักเรียนตอบผิดก็จะได้คะแนนเป็น -5, -4, -3, -2 และ -1 เมื่อบอกว่ามีใจมากที่สุด มั่นใจมาก ค่อนข้างมั่นใจ ไม่ค่อยมั่นใจ และไม่มั่นใจเลย ตามลำดับ หรือจะให้คะแนนเป็นอย่างอื่นที่แตกต่างจากนี้ไปก็ได้ แต่ต้องให้น้ำหนักของความมั่นใจในการตอบมาเกี่ยวข้องด้วย

ในประเทศไทยมีผู้ที่ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพของแบบสอบแบบเลือกตอบแบบให้ผู้ตอบบอกความมั่นใจในการตอบข้อคำถาม กับแบบสอบที่มีวิธีตอบแบบต่าง ๆ คือ เพ็ญศรี ล่วงเนตร (2520 : 41-42) ได้ทำการศึกษาค่าความเที่ยงของแบบสอบชนิดเลือกตอบหัวข้อเลือกที่มีเทคนิคการให้คะแนนต่างกันสี่วิธีคือ กำหนดคะแนนให้ข้อที่ตอบถูกข้อละหนึ่ง วิธีลดคะแนนของข้อที่ตอบผิด วิธีเพิ่มคะแนนให้ข้อที่เว้น และวิธีการทดสอบความมั่นใจได้คำนวณค่าความเที่ยงโดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนของฮอยท์ พบว่าเทคนิคการให้คะแนนความมั่นใจมีประสิทธิภาพที่สุดในการเพิ่มค่าความเที่ยงของการวัดผลสัมฤทธิ์โดยแบบสอบชนิดเลือกตอบ ซึ่งข้อค้นพบนี้ได้ผลสอดคล้องกับการศึกษาของ ธีรศักดิ์ อินทรมาตย์ (2520 : 70,73) ที่ทำการศึกษาเรื่องผลของวิธีการตอบแบบสอบปรนัยชนิดเลือกตอบแบบต่าง ๆ คือ วิธีตอบแบบธรรมดา วิธีตอบโดยบอกความมั่นใจในการตอบ และวิธีตอบทุกตัวเลือก ผลปรากฏว่าแบบสอบที่มีวิธีตอบโดยบอกความมั่นใจในการตอบ มีค่าความเที่ยงสูงสุด

จากผลการวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่าวิธีตอบโดยบอกความมั่นใจในการตอบให้ค่าความเที่ยงของแบบสอบสูงกว่าวิธีตอบแบบธรรมดา ฉะนั้นแบบสอบแบบเลือกตอบโดยบอกความมั่นใจมีแนวโน้มที่จะทำให้การเดาลดน้อยลง เพราะตามทฤษฎีนี้การเดาไม่เพียงแต่เป็นการเพิ่มคะแนนให้กับนักเรียนที่มี

ความรู้ความสามารถเท่าเท่านั้น ยังทำให้คะแนนที่ทดสอบมานั้นขาดความเที่ยง (reliability) อีกด้วย (อนันต์ ศิริโสภณา 2525:259-261) ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่าการใช้แบบสอบย่อยแบบเลือกตอบแบบบอกความมั่นใจ ซึ่งช่วยลดโอกาสในการเดานี้ จะช่วยให้ความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนสูงขึ้นกว่าการใช้แบบสอบย่อยแบบเลือกตอบแบบธรรมดาหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอบย่อย และนักเรียนที่ได้รับการสอบย่อย

2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอบย่อยด้วยแบบสอบเลือกตอบ "แบบธรรมดา" และ "แบบบอกความมั่นใจ" ในกลุ่มนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ

สมมุติฐานการวิจัย

การสอบย่อยเป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียน ทำให้นักเรียนพัฒนาวิธีการเรียนของตนเองให้เหมาะสมยิ่งขึ้น (Block 1975 : 4) อาร์ เจ คาร์ราเกอร์ (R.J. Karraker 1967 : 11-14) และสำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (2512 : 52) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของการทดสอบที่มีต่อการเรียนรู้พบว่า การทดสอบย่อยบ่อยครั้งทำให้ผลการเรียนดีขึ้น จากข้อค้นพบทำให้ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานว่า

สมมุติฐานที่ 1 นักเรียนที่ได้รับการสอบย่อยจะมีความสามารถในการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสอบย่อย

แบบสอบย่อย (formative test) ที่ใช้เป็นแบบเลือกตอบ (multiple choice) "แบบธรรมดา" และ "แบบบอกความมั่นใจ" ทั้งสองแบบนี้มีคำถามนำ (stem) และตัวเลือก (alternatives) เหมือนกัน แต่การตอบผู้ตอบแบบสอบมีโอกาสแตกต่างกัน ในกรณี "แบบบอกความมั่นใจ" ผู้ตอบมีโอกาสได้คะแนนจากการเดาน้อยลง การที่จะทำข้อคำถามข้อนั้น ๆ ได้ ผู้สอบจึงต้องมั่นใจในเนื้อหาพอสมควร ส่วนในกรณี "แบบธรรมดา" นักเรียนเดาได้เต็มที่ จึงมีโอกาสได้คะแนนจากการเดามากกว่า ฉะนั้นการใช้แบบสอบย่อยแบบเลือกตอบ "แบบบอกความมั่นใจ" จึงน่าจะทำให้เกิดการเรียนรู้มากกว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอบย่อยแบบเลือกตอบ "แบบธรรมดา" จึงทำให้

ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานในการวิจัยว่า

สมมุติฐานที่ 2 นักเรียนที่ได้รับการสอบย่อยแบบเลือกตอบ "แบบบอกความมั่นใจ" มีความสามารถในการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอบย่อยด้วย "แบบธรรมดา"

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2527 ของโรงเรียนสตรีนครสวรรค์ จำนวน 114 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษามี 2 ตัว คือ
  - 2.1 ตัวแปรทดลอง ซึ่งได้แก่ การสอบย่อยและการให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระดับคือ
    1. การไม่ได้รับการสอบย่อย
    2. การได้รับการสอบย่อยด้วยแบบสอบเลือกตอบแบบธรรมดา
    3. การได้รับการสอบย่อยด้วยแบบสอบเลือกตอบแบบบอกความมั่นใจ
  - 2.2 ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

ข้อตกลงเบื้องต้นในการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคั้งนี้ ถึงแม้จะเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนสตรีนครสวรรค์เพียงโรงเรียนเดียวเท่านั้น แต่ถือว่าสามารถเป็นตัวแทนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยทั่วไปได้ ทั้งนี้เนื่องจากว่าหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ 3 ที่ใช้ในการทดลองเป็นหลักสูตรเดียวกันทั่วทั้งประเทศ และโรงเรียนที่ใช้ทำการทดลองนี้เป็นโรงเรียนประจำจังหวัดซึ่งมีนักเรียนหลายห้องและมีนักเรียนทุกระดับความสามารถ
2. นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างกำแบบสอบทุกฉบับอย่างเต็มความสามารถ

ข้อจำกัดของการวิจัย

เนื่องด้วยการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง นักเรียนที่เข้ารับการทดลองในกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองต้องมีความแปรปรวนของพื้นความรู้ก่อนเข้ารับการทดลองเท่าเทียมกันทั้ง 3 ระดับ คือ นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ ในการแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 ระดับดังกล่าว ผู้วิจัยได้ใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์เป็นเกณฑ์ ซึ่งเป็นการแบ่งแบบอิงกลุ่ม และกลุ่มนักเรียนที่ใช้เป็นเกณฑ์นี้ก็ได้มาเฉพาะจากห้องที่ลุ่มได้เท่านั้น เพราะมีข้อจำกัด คือไม่สามารถคัดนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงและต่ำที่สุดเข้าห้องเรียนเพื่อรับการทดลองได้ ฉะนั้นนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำในการทดลองครั้งนี้ จึงเป็นเพียงนักเรียนที่ค่อนข้างมีความสามารถสูง ปานกลาง และค่อนข้างมีความสามารถทางการเรียนต่ำเท่านั้น ความเป็นตัวแทนของนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ สิ่งอาจคลาดเคลื่อนไปบ้าง

ค่าจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามแบบเลือกตอบ หมายถึงแบบสอบถามวิชาภาษาอังกฤษที่วัดตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ตั้งไว้ หลังจากจบเนื้อหาวิชาในแต่ละตอน เป็นแบบสอบถามให้นักเรียนเลือกพิจารณาคำตอบที่ถูกต้องจากตัวเลือก (alternatives) ที่ให้ ซึ่งแยกออกเป็น
  - ก. แบบธรรมดา หมายถึง แบบสอบถามแบบเลือกตอบที่ให้คะแนน 1 เมื่อนักเรียนตอบข้อคำถามนั้นถูก และ 0 เมื่อนักเรียนตอบผิด
  - ข. แบบบอกความมั่นใจ หมายถึง แบบสอบถามที่มีค่าชี้แจงให้นักเรียนทำเครื่องหมายกับตัวเลือกที่ถูกที่สุดเพียงตัวเดียว พร้อมทั้งบอกความมั่นใจในการตอบตัวเลือกนั้นด้วยว่ามั่นใจในการตอบมากน้อยเพียงใด จากมั่นใจมากที่สุด มั่นใจมาก ค่อนข้างมั่นใจ ไม่ค่อยมั่นใจ ไม่นั่นใจเลย การให้คะแนนวิธีนี้คือ ถ้านักเรียนตอบถูก และบอกความมั่นใจว่ามั่นใจมากที่สุด มั่นใจมาก ค่อนข้างมั่นใจ ไม่ค่อยมั่นใจ หรือไม่นั่นใจเลย จะได้คะแนนเป็น 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ ถ้านักเรียนตอบผิดและบอกความมั่นใจว่ามั่นใจในการตอบมากที่สุด มั่นใจมาก ค่อนข้างมั่นใจ ไม่ค่อยมั่นใจ หรือไม่นั่นใจเลย จะได้คะแนนเป็น -5, -4, -3, -2 และ -1 ตามลำดับ ข้อใหม่ที่เว้น

ว่างไม่ได้ตอบให้คะแนน 0

2. แบบสอบวิชาภาษาอังกฤษ 2 (อ 412) หมายถึงแบบสอบที่อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ 2 สร้างขึ้นเองเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ 2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคปลายปีการศึกษา 2526 ผู้วิจัยได้ทำการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของแบบสอบนี้แล้ว ปรากฏว่า ค่า 0.816 ซึ่งนับได้ว่าคะแนนจากแบบสอบนี้เชื่อถือได้ ผู้วิจัยจึงใช้คะแนนจากแบบสอบนี้เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างและแบ่งนักเรียนออกตามระดับความสามารถสูง ปานกลาง และต่ำ

3. แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์รวมวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึงแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 (อ 513) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เป็นแบบสอบเลือกตอบ 5 ตัวเลือก ให้คะแนนแบบคู่ขนาน-หนึ่ง สร้างโดยพิจารณาจากตารางวิเคราะห์เนื้อหาและพฤติกรรมวิชาภาษาอังกฤษ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และผ่านการวิเคราะห์ข้อกระทงและหาสัมประสิทธิ์ความเที่ยง คะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบนี้จะใช้ในการตัดสินความสามารถในการเรียนรู้อย่างนักเรียนเมื่อสิ้นสุดการทดลอง

4. ระดับความสามารถทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนที่ได้จากแบบสอบวิชาภาษาอังกฤษ 2 (อ 412) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคปลายปีการศึกษา 2526 ซึ่งเป็นผลการเรียนก่อนเริ่มทดลองดังนี้

4.1 ระดับความสามารถทางการเรียนสูง หมายถึง นักเรียนที่ได้คะแนนตรงกับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 71 ขึ้นไป

4.2 ระดับความสามารถทางการเรียนปานกลาง หมายถึง นักเรียนที่ได้คะแนนตรงกับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 31 ถึง 70

4.3 ระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ หมายถึง นักเรียนที่ได้คะแนนตรงกับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 ลงมา

5. ความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้ความสามารถของนักเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ 3 หลังจากสิ้นสุดการทดลอง ซึ่งได้จากคะแนนการตอบแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์รวมวิชาภาษาอังกฤษ

6. การให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึงการที่ครูเฉลยคำตอบจากแบบสอบย่อย โดยครูอธิบายว่าจะต้องเลือกข้อใด จึงจะเป็นคำตอบที่ถูกต้องและเลือกข้ออื่นผิด เพราะเหตุใด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

ผลของการศึกษาค้นคว้านี้จะทำให้ทราบว่า การสอบย่อยด้วยแบบสอบแบบเลือกตอบที่มีวิธีการตอบต่างกันคือ แบบธรรมดาและแบบบอกความมั่นใจจะมีผลทำให้ นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ต่างกันหรือไม่ แบบใดจะทำให้ นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้สูงกว่ากัน เพื่อจะได้นำผลจากการศึกษาค้นคว้านี้ไปสร้างแบบสอบย่อยแบบเลือกตอบ เพื่อนำไปใช้ เป็นเครื่องมือในการปรับปรุงการเรียนการสอนในห้องเรียนต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย